

oneplay ORIGINAL

MONYOVÁ

MYSLELA JSEM SI, ŽE JE TO LÁSKA



MONYOVÁ

MYSLELA JSEM SI, ŽE JE TO LÁSKA

Simona Monyová byla jednou z nejúspěšnějších českých spisovatelek, která během čtrnácti let napsala 29 knih a stala se fenoménem české ženské literatury.

Jedinečným způsobem dokázala popisovat partnerské vztahy – s humorem, sarkasmem a nadhledem.

Čtenářky jí rozuměly. Byla pro ně kamarádkou, kterou si mohly nosit v kabelce v podobě malého paperbacku. Všichni ji četli, ale nikdo netušil, že se ona sama dlouhá léta potýkala s domácím násilím.

Její touha po velké lásce ji přivedla k druhému manželovi.

To, co zpočátku vypadalo jako idylický vztah, se postupně proměnilo v toxické a násilné soužití.

Přestože z něj nakonec dokázala odejít, její život skončil tragicky. V roce 2011 ve věku pouhých 44 let zemřela rukou svého druhého manžela.

Zůstali po ní tři synové.

Spolupráce s rodinou Simony Monyové

Série Monyová vznikla v úzké spolupráci s rodinou Simony Monyové, bez jejíhož souhlasu by projekt nevznikl. Tvůrci od počátku čerpali z osobních vzpomínek, archivních materiálů i rozhovorů s nejbližšími, aby dokázali zachytit Simonu nejen jako oběť tragédie, ale především jako silnou osobnost, úspěšnou autorku, emancipovanou ženu a milující matku. Příběh je vyprávěn z perspektivy samotné Simony. Právě respekt k jejímu skutečnému životnímu příběhu a snaha vrátit jí hlas patřily mezi klíčové motivy vzniku celé série.

Dominik Mony, syn Simony Monyové

„Nic nám maminku už nevrátí, ale jsme rádi, že tento nešťastný příběh může pomoci zachránit jiné životy. Mamka vždy upřednostňovala blaho ostatních před sebou samou, a proto si myslím, že by byla ráda, že i když už sama pomáhat nemůže, její odkaz pomáhá dál.“

„Myslím si, že od doby, kdy maminka zemřela, urazila společnost velký kus cesty. Dříve to bylo spíše tabu a často se na to nahlíželo stylem ‚vyřešte si to doma‘. Dnes se o domácím násilí konečně začíná otevřeně mluvit, a díky tomu lidé vidí, že jde o stále se opakující vzorec. Pokud se v něm člověk najde, má šanci odejít z toxického vztahu dřív, než bude pozdě.“





Šestidílná série sleduje cestu Simony Monyové od jejích prvních rukopisů psaných po nocích až po kariérní vrchol, kdy se potýká s únavou, tlakem okolí i peklem vztahu s jejím druhým manželem. Ukazuje vznik násilného vztahu, jeho mechanismy i obtížnost odchodu. V hlavní roli exceluje **Tereza Ramba**. Jejího prvního manžela ztvárňuje **Kryštof Hádek**, druhého manžela **Igor Orozovič**. Vedle nich se v seriálu objevují **Klára Melíšková**, **Václav Kopta**, **Jenovéfa Boková**, **Anna Fialová**, **Simona Kollárová**, **Vojtěch Machuta**, **Martin Myšička**, **Denisa Barešová**, **Tatjana Medvecká** a řada dalších. Do režisérského křesla usedla **Zuzana Kirchnerová**, jejíž autorský film *Karavan* uvedl v loňském roce festival v Cannes v sekci *Un Certain Regard*. Kreativní producentkou Oneplay je **Klára Follová**, výkonnou producentkou Oneplay **Johana Kolářová**. Za námětem a dramaturgií stojí **Marta Fenclová**, za scénáři šéfautorka **Barbora Námerová** a scenáristé **Ivana Sujová** a **Jakub Haubert**. Série vznikla ve spolupráci se společností *Film & Roll* producentky **Veroniky Finkové** s podporou Audiovizuálního fondu a Jihomoravského filmového fondu ve spolupráci s *Brno Film Office* pod *TIC BRNO*.

Seriál zkoumá psychologii mezilidských vztahů, dynamiku soužití s narcistním partnerem i mechanismy domácího násilí a otevírá toto téma širokému publiku. Tvůrkyně a tvůrci zároveň vytvořili navazující dokumentární sérii *Láska nebolí*, která nabídne hlubší vhled do problematiky, a ke spolupráci přizvali odborníky z organizací dlouhodobě se věnujících prevenci a terapii domácího násilí, například *ROSA – centrum pro ženy, z. s.*, *Líga otevřených mužů*, *Spondea* a *Persefona*.





Mezinárodní festivalové úspěchy

Monyová byla na počátku roku 2026 vybrána do prestižní industry platformy Berlinale Series Market, která je v rámci Mezinárodního filmového festivalu v Berlíně přehlídkou čtrnácti neočekávanějších seriálů z celého světa.

V loňském roce obdržela série na festivalu Serial Killer cenu Primetime Killer za nejlepší seriál střední a východní Evropy. Zahraniční porota ocenila především citlivé zpracování příběhu, jeho aktuálnost a naléhavost při zobrazování složitých vztahů mezi muži a ženami. Tereza Ramba získala na stejném festivalu také cenu Harper's Bazaar za nejlepší ženský herecký výkon.

Monyová získala ocenění také na Feedback Female Film Festivalu a KOOKAI International Film Festivalu – za nejlepší hrané dílo. Zuzana Kirchnerová zvítězila na Melbourne Independent Film Festivalu jako nejlepší režisérka. Diváci měli možnost zhlédnout Monyovou i na Berlin Indie Film Festivalu, Dublin Movie Awards festivalu a BltchFest Film Festivalu.

„Dokud tahle tabu neprolomíme,
budou se lidi za svou situaci stydět.“

Klára Follová, kreativní producentka Oneplay

Klára Follová je televizní producentka s dvacetiletou praxí.

Je absolventkou katedry produkce na FAMU a mediálních studií na Univerzitě Karlově a programu MIDPOINT Series Launch.

Je členkou European Women's Audiovisual Network. Ve své tvorbě se dlouhodobě zaměřuje na projekty se silným společenským přesahem.

Ráda boří tabu a otevírá veřejnou debatu. Baví ji témata rovnosti, svobody nebo zakořeněných stereotypů. Je kreativní producentkou dokumentární série *Láska nebolí*, která navazuje na seriál *Monyová* a zkoumá problematiku domácího násilí z nečekaných perspektiv.

Je také kreativní producentkou dramatické série *Rekord(wo)man* inspirované skutečným životním příběhem meziválečného české atletické intersex star Zdeňka Koubka. Jako kreativní producentka se podílela také na dobovém seriálu *Zlatá labuť*, který byl mezinárodně distribuován společností ONZA Distribution a prodán do Kanady, USA a Polska.

Jak dlouho trvala příprava série *Monyová* od prvního nápadu po začátek natáčení?

Já jsem první rešerše četla v únoru 2022. První klapka padla v březnu 2025. Tedy téměř přesně tři roky.



Co bylo hlavním impulsem pro vznik tohoto projektu?

Bylo pro mě velkým překvapením, když jsem se od kolegyně Marty Fenclové dozvěděla, že příběh Simony Monyové ještě nebyl zfilmován.

V jejím osudu jsem viděla výrazné memento a cítila jsem, že skrze něj můžeme předat enormně silnou výpověď hrdé ženy, která měla pocit, že má všechno zvládnout. A zároveň otevřít téma toxických vztahů a domácího násilí, které je v Česku zatraceně aktuální, ale stále málo probádané.

Jaké jsou hlavní výzvy při adaptaci skutečného příběhu do dramatické série?

Největší výzvou je vždycky balancovat věrnost faktům a zároveň vytvořit silnou dramatickou strukturu. Zároveň jsme museli samozřejmě myslet na žijící blízké. Pro nás bylo klíčové neposunout těžiště na pachatele, ale vrátit vyprávění k Simoně jako autorce, matce a ženě, ne jen jako k „oběti vraždy“. Výzvou bylo i pracovat s časovými skoky a voice-overem tak, aby divák chápal mechaniku domácího násilí, ale u toho také sledoval napínavý, emočně vrstevnatý seriál.

Co všechno jste konzultovali s rodinou Simony Monyové?

S rodinou jsme konzultovali jak samotný záměr a etické mantinely, tak konkrétní situace, vztahy a charakterové rysy Simony i jejích nejbližších. Rodina nám dala přístup k rodinným archivům, kronikám, fotografiím i článkům, takže jsme si mohli ověřovat detaily každodennosti, povah, dialogů i dynamiky vztahů.

Jak probíhala tato spolupráce?

Spolupráce byla dlouhodobá, začala už ve fázi rešerší a vývoje a pokračovala přes psaní scénářů až do natáčení. Rodina nefungovala jako cenzor, byli pro nás partnery. Důležité bylo budování důvěry – osobní setkávání, vysvětlování záměru, stylizace – a vzájemná otevřenost, za kterou jsme vděční.

Jak jste vybírali tvůrčí tým včetně režisérky Zuzany Kirchnerové?

Barboru Námerovou jsme s Martou Fenclovou oslovily na základě znalosti její předchozí práce – například filmu *Špína*, který je o znásilnění a za nějž Barbora byla nominována na Českého lva. Věděla jsem, že bude schopna odvyprávět toto křehké téma citlivě.

Od začátku jsem věděla, že potřebujeme režijní osobnost, která zvládne intimní psychologii, společenské téma, a zároveň nabídne dostatečně přístupný, divácký pohled. V momentě, kdy projekt prošel do výroby, jsme oslovily několik režisérů a režisérek, aby zpracovali svůj návrh režijního pojetí projektu. Zuzanina explikace nás oslovila nejvíc. Líbilo se nám mimo jiné, že vizuálně přistoupila ke konceptu tak, že bude hezký, spíše romantický – že se úplně vyhneme true crime estetice. Vnímala jsem jako velmi správnou

cestu vzít na režii ženu – ten příběh je o ženské síle a traumatu, dávalo mi smysl, aby ho vyprávěla žena. Podstatné bylo také to, že Zuzana vnímala Monyovou jako vtipnou a živočišnou ženu, ne jako „dokonalou oběť“.

Ostatní kolegyně a kolegy jsme oslovovaly tak, aby sdíleli náš koncept aspirační vizuální stránky – tedy, že svět Monyové má být přitažlivý, barevný, intimní, mimo true crime estetiku. Barvy a tvary definují vývoj postavy ve všech aspektech projektu – od svícení, přes dekorace, po kostýmy a masky. Začínáme v měkkých, nežných odstínech, jdeme přes výraznou barevnost a ostré tvary a končíme v tónech černé a bílé.

Podle jakých kritérií jste vybírali hlavní herecké představitele?

Klíčová byla vnitřní komplexita – potřebovali jsme herce, kteří unesou velké žánrové oblouky: od zami-

lovanosti a humoru až po teror a bezmoc. Zároveň pro nás byla důležitá chemie mezi představiteli Simony, jejího prvního manžela a druhého manžela, protože celý seriál stojí na dynamice trojúhelníku a na vývoji vztahů v čase. Tereza Ramba, Kryštof Hádek a Igor Orozovič jsou z tohoto pohledu trojice snů.

Jak probíhala příprava herců na takto psychologicky náročné role?

Všichni studovali odborné podklady popisující mechanismus násilných vztahů. Igor Orozovič se setkal s odborníkem na narcistní poruchy osobnosti Petrem Kinkorem a s odbornicí Adélou Klingelovou z Ligy otevřených mužů. Tereza Ramba studovala Simonu Monyovou prostřednictvím videí, fotek, četla její knihy. A připravovala se i fyzicky – pro poslední dva díly výrazně zhubla, protože Monyová byla v poslední fázi života vlivem stresu extrémně

hubená. Předem jsme s Terezou i Igorem probírali a připravovali i erotické a násilné scény tak, aby vše proběhlo v bezpečí a za souhlasu všech.

Série Monyová zvítězila na festivalu Serial Killer 2025 jako nejlepší seriál střední a východní Evropy. Čekala jste to?

Věděla jsem, že máme silný materiál a mimořádný tvůrčí tým. Ocenění na Serial Killeru pro mě bylo potvrzením, že lze spojit společenský přesah, ženskou perspektivu a žánrově atraktivní seriál. Mám také ohromnou radost, že jsme Monyovou prezentovali jako vůbec první seriál z dílny Oneplay na jednom z nejvýznamnějších festivalů světa – Berlinale. To zase vnímám jako potvrzení, že náš projekt rezonuje i za hranicemi, kde Simona Monyová není známá. Je to nejen díky kvalitnímu zpracování, ale také díky tomu, že naše téma je (bohužel) univerzální.

Do jaké míry jste pracovali se skutečnými dokumenty nebo osobními svědectvími?

Výchozím materiálem byly dlouhé rešerše, při nichž jsme posbírali články, rozhovory, archivní fotografie, policejní a forenzní informace a také výpovědi lidí, kteří Simonu znali. Zásadní pro nás byl přístup k rodinným archivům a možnost konzultovat detaily s rodinou, kriminalisty a odborníky. Všechno toto jsme využívali jednak jako kontrolu faktů, jednak jako inspiraci pro styl vyprávění a humor, který Simona používala sama k popisu vlastního života. Citace z jejích knih pronikly přímo do voice-overů, které seriál doprovázejí.

Co vás při rešerších o Simoně Monyové nejvíce překvapilo?

Nejvíc mě překvapila míra její vnitřní ambivalence – byla zároveň velmi zábavná, vtipná a sebeironická, ale v hloubce textů i rozhovorů je jasně patrná

velká osamělost a melancholie. Druhým překvapivým byl dopad její smrti: po její vraždě skokově narostl počet žen, které se obrátily na organizace pomáhající obětem domácího násilí. Z rešerší také silně vystupuje, jak moc byla na svou dobu emancipovaná a profesionálně disciplinovaná, a zároveň jak si nesla stereotypní představy, že „musí zvládnout všechno“ – rodinu, kariéru i péči o všechny kolem.

Jakou míru umělecké licence jste si při vyprávění příběhu mohli dovolit?

Série je inspirována skutečnými událostmi. Zachycuje situace známé z vyprávění rodiny či archivních materiálů, ale i momenty vzniklé na základě tvůrčí licence. Chronologie událostí nemusí vždy odpovídat realitě a některé scény jsou po konzultaci s odborníky na domácí násilí zcela fiktivní.

Jaké byly klíčové momenty jejího života,

kteří jste chtěli v sérii zdůraznit?

V příběhu akcentujeme několik uzlových bodů: rozhodnutí stát se spisovatelkou, první manželství, setkání s druhým partnerem, založení vlastního nakladatelství, kariéerní vrchol a narození nejmladšího syna, rozhodnutí odejít od násilného partnera. Každý z těchto momentů je zároveň zlomem v dynamice vztahu – od euforie přes první varovné signály až k plně rozvinutému režimu kontroly a násilí.

S kým jste konzultovali psychologii postav a mechanismy domácího násilí?

V průběhu výroby i vývoje jsme měli celou řadu odborných poradkyň a poradců. Konzultovali jsme s nimi jak celkový cyklus násilí, tak jednotlivé situace (co je typické chování agresora a oběti v dané fázi), tak třeba i možné reakce dětí. Spolupracovali jsme mimo jiné s or-



organizacemi ROSA – centrum pro ženy, z. s., Liga otevřených mužů, Persefona nebo Spondea.

Otevře podle vás minisérie širší diskusi o domácím násilí ve společnosti?

To je moje velké přání a zároveň ohromná motivace tento příběh vyprávět. Kolem domácího násilí v Česku pořád panuje řada mýtů a stereotypů, kvůli nimž se lidi os-
týchají svou situací řešit. Spousta lidí neví, že domácí násilí nejsou jen facky, že má spoustu jiných forem, že se týká žen, mužů, zajištěných i méně majetných. Dokud tahle tabu neprolomíme, budou se lidi za svou situaci stydět. A to nikomu nepomáhá. Jen otevřenou diskusí a komunikací je možné dospět k řešení problému.

Máte v plánu doprovodnou osvětovou kampaň nebo spolupráci s neziskovými organizacemi?

Rozhodně. Spustili jsme webovou stránku oneplay.cz/cestakbezpecí, kde sdružujeme informace o problematice a kontakty na organizace, se kterými jsme spolupracovali. A na sociálních sítích poběží osvětová kampaň.

„Chtěli jsme vyprávět příběh silné ženy, nejen příběh vraždy.“

Zuzana Kirchnerová, režisérka

Zuzana Kirchnerová vystudovala katedru hrané režie na pražské FAMU a Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Její absolventský film *Bába* získal v roce 2009 hlavní cenu v sekci Cinéfondation na festivalu v Cannes. Jako scenáristka a režisérka stojí za celovečerním filmem *Karavan*, který se po třiceti letech stal prvním českým snímkem na festivalu v Cannes a následně získal Českého lva za nejlepší film. Vedle filmové tvorby se dlouhodobě věnuje také pomoci lidem s mentálním handicapem. Je matkou dvou synů.

Proč bylo podle vás důležité vyprávět právě příběh Simony Monyové?

Simona Monyová byla mimořádná žena. Dnes nám možná připadá samozřejmé, že jsou ženy úspěšné, že vedou firmy nebo jsou veřejně viditelné, je ale nutné její příběh vnímat v kontextu doby. Ona se opravdu vypracovala sama. Byla to žena z malého města u Brna, která se dokázala prosadit až na vrchol, stala



se fenoménem a oslovila obrovské množství čtenářek i čtenářů. Zároveň je na jejím příběhu důležité i to, že vůbec neodpovídala představě „typické oběti“ domácího násilí, tak

jak si většinou společnost představuje. Nebyla to žena bez prostředků, sociálně izolovaná. Byla velmi úspěšná, bohatá, schopná, organizačně zdatná, kreativní, měla spoustu přátel a kontaktů. A přesto se stala obětí domácího násilí, které skončilo násilnou smrtí. Vyprávěním jejího příběhu chceme říct, že se domácí násilí může týkat kohokoliv. Objevuje se ve všech vrstvách společnosti. Často se týká i žen,

které navenek působí velmi silně, suverénně a sebejistě. A právě proto si někdy jejich okolí vůbec nevšimne, že potřebují pomoc.

Jak jste příběh pro sérii uchopili?

Hned na začátku jsme si řekli, že se nechceme soustředit jen na vraždu a na nejtemnější část jejího života. Chtěli jsme Simonu vykreslit v mnoha vrstvách. V prvních dílech se proto soustředíme na to, kdo byla jako žena, matka, z jakého prostředí vzešla, jaký měla smysl pro humor, jak přemýšlela, jak tvořila. Nechtěli jsme dělat true crime. Středobodem pro nás nikdy nebyla kriminální rovina tohoto příběhu. Samotná vražda v sérii není zobrazena a také násilí jsme dávali velmi opatrně. Divák se k jeho plné intenzitě dostává až v závěrečných dílech. Bylo pro nás důležité ukázat, jak nenápadně se člověk může dostávat do pasti manipulace, jak se kolem něj pomalu uzavírá klec a jak obtížné je to včas rozpoznat.

Spolupracovala na seriálu i rodina Simony Monyové?

Ano, byli jsme s rodinou v kontaktu a jejich spolupráce pro nás byla důležitá. Neřekla bych ale, že do seriálu nějak zasahovali nebo ho cenzurovali. Spíš nám poskytli důvěru, za kterou jsme velmi vděční. Sdíleli s námi řadu detailů, vzpomínek a souvislostí, které jsme se samozřejmě snažili citlivě zpracovat.

Jak rodina reagovala na výsledné zpracování?

Máme od nich krásnou zpětnou vazbu. Velmi silně reagovali třeba na výkon Terezy Ramby. Říkali nám, že v ní svoji maminku opravdu cítí, že je až neuvěřitelné, jak se do ní dokázala převtělit, v gestech, mimice, způsobu chůze. A přitom to nevznikalo tak, že bychom Terezu vedli k nějaké mechanické nápodobě. Jednu větu, kterou nám synové řekli v Brně, mám pořád v hlavě. Řekli, že když už nemohli zachránit svoji mámu, byli by rádi, kdyby ten seriál

pomohl zachránit jiné ženy. To je pro mě strašně silný vzkaz. A vždycky, když si kladu otázku, jestli má smysl vyprávět tak osobní příběhy, vzpomenu si právě na tohle.

Jaká byla spolupráce s Terezou Ramba?

Práce s Terezou byla nádherná a velmi inspirativní. Pustila si mě k sobě opravdu blízko a já jsem se snažila být stejně otevřená vůči ní. Bylo za tím strašně moc přípravy, dlouhých rozhovorů a diskusí o tom, jak scénář čteme a co v něm cítíme. Už po prvním společném hovoru jsem měla pocit, že ten příběh vnímáme velmi podobně a že máme i podobné životní zkušenosti, které v něm chceme nějak otisknout. Pomáhala jsem jí i tím, že jsem vytvářela emoční mapy jednotlivých scén. A to nejen jí, ale třeba i Igorovi Orozovičovi, protože při natáčení na přeskáčku je velmi složité udržet si přesnou vnitřní kontinuitu. Zároveň se nám podařilo domluvit s pro-

dukci alespoň částečně chronologické natáčení závěrečných epizod, aby Tereza měla prostor i pro fyzickou proměnu postavy. Šla do toho naplno a s obrovskou disciplínou.

Doléhalo na vás téma domácího násilí i osobně?

Určitě ano. A nejen na mě, ale na celý tým. I teď, když sedím ve střížně a člověk se znovu a znovu dívá na scény násilí nebo psychické manipulace, tak to na něj samozřejmě dopadá. Přiznám se, že jsem ráda, když pak můžu odejít, projít se venku, někde v parku, a trochu to ze sebe setřást. Zároveň ale velmi oceňuju, že Oneplay a Michal Reitler ten projekt nevnímají jen jako samotný seriál, ale jako širší celek. Vzniká kolem něj i podpůrná linka, webová stránka, spolupracujeme s neziskovými organizacemi. Díky tomu vím, že ta práce má hluboký smysl. A ten naprosto převažuje nad diskomfortem, který s sebou takové téma samozřejmě nese.

Velmi silný výkon podává i Igor Orozovič. Jak probíhala příprava s ním?

Jsem strašně šťastná, že se v Monyové sešla tak výjimečná sestava herců. Bylo to pro mě režijsky opravdu krásné pracovat s lidmi, kteří do toho šli naplno a všichni to téma vnímali jako důležité. A Igor byl v tomhle směru nesmírně poctivý. Je to herec, který o věcech hodně přemýšlí, obrací je ze všech stran, potřebuje o nich diskutovat. To mám ráda. Zajímá se o psychologické pozadí postavy, hodně o tomhle tématu četl a několikrát jsme spolu byli i na schůzkách s psycholožkou, která se věnuje domácímu násilí i práci s násilníky. Důležité pro něj bylo, aby ta postava nebyla černobílá. Aby bylo vidět, že i člověk, který se dopustí tak strašného činu, je nějak formovaný minulostí, traumaty a rodinnými vzorci. A to je vlastně i důležitý rozměr celé série. Člověk se nerodí násilníkem. Nějak se jím stává. A je důležité o tom mluvit

i proto, že pokud se někdo ve svém chování poznává, existují cesty, jak ten kruh násilí přerušit. Stejně jako se v rodinách může opakovat alkoholismus, může se opakovat i násilí. A právě dnes máme větší šanci tyto vzorce pojmenovat a přetnout.

Jak jste přistupovali k natáčení intimních a násilných scén?

S obrovskou přípravou jsme se snažili o jejich profesionální zachycení. Kdybych měla použít jedno klíčové slovo, byla by to otevřenost. Všechno jsme s herci detailně probírali předem. Snažila jsem se, aby přesně věděli, do čeho jdou. Bylo pro mě důležité nehrát žádné hry typu „tohle tam skoro nebude vidět“ a pak udělat něco jiného. Naopak, všechno bylo přesně popsáno a vzájemně dohodnuté. Velkou roli hrál i samotný štáb. Snažila jsem se ho sestavit z lidí, kteří jsou zralí, profesionální a citliví. Z lidí, kteří chápou, že při takových scénách není





prostor pro hloupé vtipy, nevhodné komentáře nebo nějaké neuctivé chování. Monitory se vypínaly, kdo nemusel být přítomen, ten na place nebyl.

V sérii hraje výraznou roli i hudba. Jak jste o ní přemýšlela?

Věděli jsme od začátku, že hudba bude velmi důležitá. Hledali jsme silný ženský hlas, který by se mohl stát hlasem Simony. Mám obrovskou radost, že se nám podařilo spojit s La Petite Sonja, a s Hankem J. Manchini. Myslím, že Sonja dala Simoně opravdu unikátní hlas. A stejně tak Hank postupně přebírá hudební prostor ve chvílích, kdy sílí Adamův vliv. Mám radost, že ta hudba je originální a odvážná. Z mého pohledu je místy až experimentální, a o to víc si vážím toho, že nám Oneplay umožnilo jít touto cestou. Pro atmosféru celé série je hudba naprosto zásadní.

Co byste si přála, aby si diváci z příběhu Simony Monyové odnesli?

Asi to, že je důležité pečovat o vztahy a chovat se k sobě slušně. Člověk samozřejmě nedokáže být vždycky milý, empatický a vyrovnaný, ale základní slušnost a respekt jsou podle mě úplný základ. A když ve vztahu nastanou problémy, a ty nastávají ve všech vztazích, je důležité nebát se říct si o pomoc. A to platí jak pro oběti, tak pro ty, kteří mají sklony k násilnému nebo manipulativnímu chování. Protože i oni mohou pomoc vyhledat. Důležité je ten problém nepřehlížet a nezůstávat v něm sám.



„Když s postavou trávíte tolik času, trochu se tou postavou stanete...“

Barbora Námerová, šéfautorka

Barbora Námerová je slovenská scenáristka a dramaturgyně působící v oblasti filmu a televizní tvorby. Je absolventkou FAMU v Praze (scenáristika a dramaturgie) a programů Serial Eyes (DFFB) i několika workshopů MIDPOINT. Její celovečerní debut Špína (režie: Tereza Nvotová) měl premiéru na Mezinárodním filmovém festivalu v Rotterdamu.

V roce 2022 se podílela na scénáři filmu Světlonoc, který získal Zlatého leoparda na festivalu v Locarnu. Později s Terezou Nvotovou spolupracovala jako dramaturgyně na filmu Otec, uvedeném na filmovém festivalu v Benátkách v roce 2025. V roce 2025 byla vybrána do programu Cannes Series Writers Club a v současnosti pracuje na několika mezinárodních televizních projektech.

Jak jste se dostala k projektu o Simoně Monyové?

S projektem Monyová mě oslovila producentka Klára Follová právě ve chvíli, kdy jsem skončila roční postgraduální program Serial Eyes v Berlíně. Byla to pro mě neuvěřitelná výzva už jen proto, že jde o sku-



tečný příběh ženy, a navíc spisovatelky. Trochu jsem z toho nejdřív měla obavu, ale nebyla jsem na to sama. Oporou mi byly producentka Klára Follová i dramaturgyně Marta Fenclová. Zároveň jsem si uvědomovala, že toto téma navazuje na mé předchozí filmové projekty (Špína, Svetlonoc).

Jak dlouho trval vývoj scénáře – od prvotního nápadu až po finální verzi?

Vývoj trval od léta 2022, myslím až do konce roku 2024.

Kolik verzí scénáře během vývoje vzniklo?

To se vždy těžko určuje, ale myslím, že jsme v rámci scenáristického týmu vytvořili tři hlavní verze.

Později vznikaly ještě další úpravy s režisérkou Zuzanou Kirchnerovou. Vrátily jsme se k jednomu z našich původních nápadů, že více zapracujeme hlas Simony Monyové z jejích knih, které seriálu dodávají její specifický jazyk, humor a snovou rovinu představ.

Kde jste čerpala informace o životě Simony Monyové? Byla jste v kontaktu s její rodinou, přáteli či bývalými kolegy?

Ano, od začátku jsme byli v kontaktu s její rodinou. Setkali jsme se i s jejími kamarádkami, s bývalým

manželem a s pozůstalými po jejím blízkém příteli Jefu Kratochvílovi. Zdrojem informací pro nás byl i web monyova.cz, kde jsou velmi pečlivě archivovány rozhovory s paní Monyovou i záznamy chatu, na kterém komunikovala se svými čtenářkami a čtenáři.

Jak jste přistupovala k vyvažování skutečných událostí a dramatizace příběhu?

Od začátku pro nás bylo důležité vnímat Simonu jako hlavní postavu jejího vlastního příběhu, tedy nevykreslovat ji jen jako oběť vraždy. Také nebylo naším úmyslem dávat velký prostor činu samotnému nebo jeho pachateli. Chtěli jsme ukázat Simonin vnitřní svět, což vycházelo i z rozhovorů s jejími blízkými, kteří popisovali, jak moc pro ni znamenala rodina a psaní. Proto jsme se soustředili na to, jak se stala úspěšnou spisovatelkou navzdory péči o malé děti, a také na to, jak se její příběhy někdy prolínaly s realitou. Zároveň nás samozřejmě

zajímalo, jak se mohlo stát, že se tak silná a úspěšná žena nakonec stala obětí femicidy. Dramatizací jsme se snažili postupně odhalit, jak nenápadné domácí násilí může být. Často si ho nevšimnou ani ti nejbližší, kteří s vámi žijí pod jednou střechou. Příběh je z velké části založený na realitě, ale někde jsme posouvali časové roviny, některé věci jsme zase záměrně vynechali.

Podle čeho jste se rozhodovala, které momenty ze života Simony Monyové ponechat, kterým se vyhnout a co případně fabulovat?

Hrál v tom roli náš původní koncept: vrátit Simoně hlas — jako matce, přítelkyni, spisovatelce, ženě, a nejen oběti. Často jsme si kladli otázku, jestli by svůj příběh takhle vyprávěla ona sama. Simona jednou řekla, že pravdu nikdy nenapíše, aby se nikoho nedotkla. Na druhou stranu se někteří její blízcí v jejích knihách poznávali...



Co pro vás bylo při psaní scénáře nejtěžší?

Scénáře jsem nepsala sama. Spoluautory byli Ivana Sujová a Jakub Haubert. Já sama jsem napsala první a šestý díl, nad ostatními díly jsem měla dramaturgický dohled. Nejtěžší pro mě byla práce na šestém dílu, protože v něm se Simoně dějí velmi těžké věci. A když s postavou trávíte tolik času, trochu se tou postavou stanete.

Jak jste přistupovala ke scénám zobrazujícím domácí násilí?

Díky kontaktu s rodinou, zejména s její švagrovou, paní Danou Urbánkovou, které byla prvním člověkem, kterému se Simona svěřila, jsme věděli poměrně přesně, jak jednotlivé situace probíhaly. Rozhodli jsme se je dramatizovat, ale všechny vycházejí z toho, co Simona popsala svým blízkým a co dokládala i její zranění. Dramatizovali jsme spíše to, co k tomu vedlo nebo co následovalo.

Je psaní scénáře inspirovaného skutečným příběhem náročnější?

S odstupem to vnímám jako velmi náročné. Když jsem začínala, tolik jsem to nevnímala, protože mám tendenci se do práce absolut-

ně ponořit a nevnímat psychické dopady toho, že pracujete na tak tíživém příběhu. Z hlediska scenáristiky je tam ale větší zodpovědnost, protože velmi napjatě čekáte na reakci rodiny. Na té mi záleželo nejvíc. Aby v tom viděli to, o co jsme se snažili. Aby jim seriál připomněl Simonu i jinak, než jak o ní psala média po její smrti — takovou, jakou ji znali, když byla šťastná a měli spolu krásné zážitky.

Cítila jste tedy zodpovědnost vůči oběti a jejím blízkým? Jak se tato zodpovědnost promítla do scénáře?

Neustále. Myslím, že u takového příběhu to ani nejde jinak. Proto jsme scénáře konzultovali nejen s odborníky, ale také s rodinou. Bez toho bych to vůbec nemohla psát. Naštěstí celý tým chápal, jak důležité je tuto zodpovědnost dodržet od začátku do konce.

Jak jste uchočila postavu Simony? Co pro vás bylo při jejím ztvárnění klíčové?

Klíčové pro mě bylo zobrazit ji jako velmi úspěšnou ženu a spisovatelku. Vidím ji jako někoho, kdo se snažil zvládat všechno sám, a to je bohužel jedna z věcí, která ji nakonec velmi ohrozila. Je obtížné

vnímat někoho tak silného, výkonného a úspěšného jako osobu ohroženou domácím násilím. Naše společnost si oběti stále často představuje jako submisivní ženy. Úspěšné ženy si jako oběti představujeme jen málokdy. A to chceme seriálem vyvrátit.

Bylo pro vás důležité zachytit Simonin humor, nadhled či ironii, které jsou patrné v jejích knihách?

Ano, do seriálu jsme vkládali její jazyk z knih. Často jsme se knihami inspirovali při psaní dialogů nebo vztahů s kamarádkami, které velmi autenticky popisovala. Její pohled na život — že když člověk chce a bojuje, zvládne všechno — byl velkou inspirací. Zároveň si ale myslím, že právě tento pohled ji později ohrozil. Myslím, že je dobré, když lidé vědí, že na všechno nemusí být sami. Doufám, že se nám to v seriálu podařilo sdělit.

Jak důležitá pro vás byla motivace jednotlivých postav? Orientovala jste se spíše na vnitřní svět nebo na vnější události?

Vždy se ve svém psaní orientuji na vnitřní motivace postav. Je mi to bližší než postupovat zvenčí. Snažím se postavy pochopit, což vychází z hluboké rešerše. V rámci přípravy na tuto sérii jsem přečetla mnoho knih o domácím násilí — od pohledu obětí, přes psychologii pachatelů, až po prožívání dětí v těchto rodinách či v případech femicidy. Snažila jsem se vcítit do každé strany.





Konzultovala jste scénář s psychology či odborníky na domácí násilí?

Ano, v různých fázích jsme byli v kontaktu s organizací ROSA – centrum pro ženy, z. s., a také jsme konzultovali s odborníky na narcistní poruchy osobnosti.

Co vám práce na této minisérii přinesla osobně a profesně?

Profesně to byl můj první realizovaný seriál a zároveň první velká zkušenost s vývojem ve writers' room. Autorka Ivana Sujová i Jakub Haubert byli neuvěřitelnou oporou, nemohla jsem mít lepší scenáristický tým. Bylo skvělé pracovat s tak talentovanými autory a zároveň mít podporu producentek Kláry Follové a Marty Fenclové. Také jsem poprvé pracovala se Zuzanou Kirchnerovou, režisérkou, kterou jsem předtím neznala. Jsou to nesmírně cenné zkušenosti.

Změnil se během práce na scénáři váš pohled na Simonu Monyovou?

Přiznám se, že jsem o ní předtím moc nevěděla. Když jsem pak několikrát přečetla téměř všechny její knihy, nastal moment, kdy mi, myslím, Michal Reitler řekl, že si myslel, že některé pasáže ve scénáři jsou z jejích knih, a přitom ony už byly napsané mnou, což bylo zajímavé. Když s někým tak dlouho existujete, i skrze jeho tvorbu, možná s ním trochu splynete. Ale v jejím případě si myslím, že kvůli jejímu bohatému vnitřnímu světu nebylo možné ji zcela poznat. A to bylo na této práci asi to nejzajímavější.

Co byste chtěla, aby si divák ze zhlédnutí minisérie odnesl?

Chtěla bych, aby lidé více pochopili, jak nenápadné mohou být první známky toho, že někdo ve vašem okolí prožívá to, co prožívala Simona. Nebo že se to děje vám. Už v začátcích. Že to, co považujeme za lásku, je často složitější. Nechci, aby se lidé báli zamilovat, to určitě ne. Ale mnoho lidí, se kterými jsem mluvila i v rámci příprav navazujícího dokumentu *Láska nebolí*, popisovalo, že už v prvních fázích vztahu cítili „něco zvláštního“, co zpětně identifikují jako první známky násilí. Asi by bylo dobré, kdyby lidé, kteří se dostanou do podobné situace jako Simona, dokázali tyto signály rozpoznat dřív. Aby se nebáli někomu svěřit. Aby vyhledali pomoc a ne snažili se to zvládnout sami.



„Manipulace je stále tajná a všemocná zbraň.“

Marta Fenclová, dramaturgyně

Novinářka, scénáristka a kreativní producentka. Jako kreativní producentka se podílela na projektech První dobrá a seriálu Sex O'Clock, jako scenáristka na projektech Ulice, Specialisté, Odznak Vysočina a dalších. Je autorkou scénáře k celovečernímu filmu Zápisník alkoholičky a připravovaného filmu podle knížky Scarlett Wilkové.



Vy jste byla tou, kdo příběh Simony Monyové na Novu přinesl. Jak jste se vlastně k jejímu příběhu dostala?

Dostat se k ní pro mě nebylo nijak složité. Byla velice známá, úspěšná, krásná i tajemná. A její smrt tehdy byla obrovský šok, její fot-

ka byla ve všech médiích. Vůbec jsem netušila, stejně jako většina ostatních,

že má tahle superžena nějaké problémy v soukromí. A že autorku bestsellerů o vztazích zabil vlastní manžel, bylo o to překvapivější. Tenkrát mi došel ten rozdíl mezi nějakou mediální tváří a realitou. Že ji vlastně nikdo neznal. A že by mě zajímalo, jaká skutečně byla.

Co vás na něm tak fascinovalo, že jste si byla jistá, že stojí za seriál?

Fascinovala mě nejdřív ona sama. Ta její tajemná, skoro exotická krása, spojená s tím tragickým koncem. Nás ženy asi přirozeně fascinují příběhy tragické lásky. Její příběh jsme ale odkrývali až postupně. Postupně jsme zjišťovali, že za tím nebyl jen příběh nějaké nenaplněné lásky, ale vážné téma, které je bohužel stále všudypřítomné a které se v době, kdy Simona psala a žila, bralo ještě jako taková běžná součást partnerského soužití.

Jak těžké bylo přesvědčit vedení televize, aby dalo této látce „zelenou“?

Vždycky je těžké přesvědčit vedení televize, aby vám dalo důvěru a samozřejmě i peníze. Tady jsme měli silný ženský příběh, který ještě nikdo nezpracoval. A také silnou čtenářskou základnu. Její knížky se prodávají a čtou pořád. Jsou o vztazích,

a tudíž nadčasové. Občas se stávaly i vtípné situace, kdy mužská část tábora nevěřila, že je Simona Monyová stále natolik populární, ale stačilo se o ní zmínit doma a ženská část publika to potvrdila. Pro mě ale bylo rozhodující hlavně současné a důležité téma, které je samozřejmě těžké, ale je v kontrastu se způsobem vyprávění, ve kterém prostřednictvím citací ze svých knih promlouvá sama Simona se svým skvělým sarkasmem a humorem.

Bylo od začátku jasné, jak ten příběh vyprávět, nebo se to během vývoje hodně měnilo?

Jasně nebylo nic. Způsob vyprávění jsme hledali společně s autorským týmem dlouho. Nechtěli jsme jen převyprávět, co se stalo. Od začátku jsme věděli, že to chceme pojmout originálně, zajímavě a překvapivě. A konečně představit Simonu Monyovou jako nesmírně zajímavou i zábavnou osobnost a ženu mnoha protikladů – napří-

klad pro mě byla skutečně emancipovanou feministkou, která ale zároveň ctíla tradiční pořádky. A pak hlavně rozkrýt a ukázat krok za krokem mechanismus vznikajícího toxického vztahu, který vede k domácnímu násilí, a odpovědět na všechny klasické otázky typu: Proč od něj neodesla? Protože manipulace je stále tajná a všemocná zbraň. A je důležité umět ji rozpoznat a uvědomit si, že se nám to děje, abychom se tomu mohli bránit.



„Monyová byla velmi hrdá brňáčka.“

Veronika Finková, producentka Film & Roll

Vystudovala produkci na FAMU a producentský program na American Film Institute. Velkou část své kariéry se věnovala servisní zakázkové produkci ve společnosti Etic Films, kde dohlížela na výrobu zahraničních projektů a spolupracovala se světově uznávanými filmaři. Ve své vlastní produkci Film & Roll produkovala dvě dokumentární série, celovečerní film Hra a nyní seriál Monyová.

Mezitím se věnuje výkonné produkci pro jiné společnosti (např. film Tichá pošta, minisérie Extraktoři).

Jako výkonná producentka se též podílí na hraných pořadech pro televizi Nova.



Kde všude jste Monyovou natáčeli a podle čeho jste lokace vybírali?

Monyová byla velmi hrdá brňáčka a často to ve svých rozhovorech zmiňovala. Její příběh se tedy odehrává v Brně, takže

bylo od začátku jasné, že část natáčení musíme situovat právě do Brna. Hledali jsme zde vizuálně zajímavé lokace, které zároveň korespondovaly s dobou, ve které se seriál odehrává. Hledali jsme především exteriéry a veřejné prostory,

které by lidé z Brna poznali, tedy kavárny, restaurace, bary, knihkupectví, ale také hrad Špilberk nebo divadlo a podobné prostory, kam jsme situovali Simonina čtení knih. V Praze jsme pak natáčením strávili nejvíce času ve vile, kterou v příběhu Simona Monyová koupila a žila v ní se svými syny a druhým manželem. Zde se odehrávají ty nejinimnější momenty z jejich společného života.

Jak dlouho natáčení probíhalo?

Natáčení probíhalo od poloviny března 2025 do poloviny července 2025 a bylo rozdělené do dvou částí. Potřebovali jsme oddělit natáčení posledních dvou dílů delší časovou pauzou, abychom dali prostor Tereze Ramba projít výraznější fyzickou proměnou. Také se nám podařilo vyjít vstříc požadavkům režie na co nejvíce chronologické natáčení, protože to bylo důležité pro herce z hlediska emočního vývoje jejich postav a vztahů.

Kdo všechno výrobu série podpořil?

Výrobu série podpořil Státní fond audiovizuální tvorby a také Jihomoravský filmový nadační fond. Za obě podpory moc děkujeme.

Co bylo při natáčení produkčně nejtěžší? Byly nějaké momenty, které vás opravdu potrápily?

Každé natáčení má svoje specifika a problémy. Je to prostě intenzivní spolupráce týmu, kterou ovlivňuje strašně moc faktorů najednou. Musím zaklepat, že jsme vlastně žádný obrovský průšvih neměli. Ale jestli si mám vybavit nějaké výzvy, tak pro mě osobně, ale myslím, že i pro štáb, to bylo natáčení v Brně, kam jsme odjeli na samém začátku celého natáčení, kdy jsme spolu měli odtočeno jenom pár dní, ještě jsme neměli zajetý ten správný rytmus natáčení, neměli jsme nacítěnou vzájemnou spolupráci, vyzkoušeno, jak dlouho třeba trvá nějaké líčení atd., a před námi byla

obrovská výzva natočit za 8 dní obrazy na asi 17 lokacích. Bohužel natáčení v Brně nešlo kvůli hereckým závazkům rozvolnit. Do toho všeho nás zaskočila brněnská dopravní situace, která je snad ještě horší než v Praze. Tam jsme si podle mě všichni sáhli na dno. Už když jsme tam odjízďeli, jsme si říkali, že jestli přežijeme Brno, tak už všechno. Na druhou stranu jsme tam zažili obrovskou podporu od místních lidí. Například jsme potřebovali kvůli počasí během několika hodin sehnat jinou lokaci a povedlo se. Ta vstřícnost byla úžasná.

Máte nějakou konkrétní lokaci nebo natáčecí moment, na který budete dlouho vzpomínat?

Celý příběh je velmi emocionální, ale na jeden konkrétní moment si dobře vzpomínám, a to když jsme na zahradě vily Monyové točili situaci, kdy Simona tančí se svým nejmladším synem v náručí a my jako diváci víme, že je to naposledy, co spolu jsou. To mě hodně dostalo.



„Moc bych si přála tu roli zahrát tak, aby od nikoho už nepadla věta ‚Mohla si za to sama‘.“

Tereza Ramba jako Simona Monyová



Role Simony Monyové v této sérii je extrémně emočně náročná. Co vás přesvědčilo ji přijmout?

Režisérka Zuzana Kirchnerová. Moje kamarádka Anička Geislerová s ní měla čerstvou zkušenost z natáčení filmu Karavan, který se dostal do prestižní sekce festivalu v Cannes. Říkala mi, že se mám na tuhle režisérku soustředit, že je opravdu skvělá. Doslova Aňa řekla, že Zuzana má „koule“ :)) Pak jsem se se Zuzou potkala na castingu k Monyové a moc mě potěšilo, že si mě vybrala. Upřímně jsem už měla rok naplánovaný jinak, ale silný Simonin příběh v kombinaci s tvůrčím týmem okolo

Zuzany a ženským týmem z Oneplay mě přesvědčil. Já se většinou rozhoduju hodně intuitivně. Líbí se mi pořady, které Michal Reitler pro Oneplay dělá.

Jak jste se na tuto roli připravovala?

Probírala jsem se spoustou materiálů. Od rodinných kronik, až po knížky, které Simona Monyová napsala, a kterých je úctyhodně. Také jsem měla k dispozici spoustu materiálů

k případu Monyová. To bylo, přiznám se, mrazivé čtení. A zároveň bylo potřeba se věnovat i fyzické proměně. Nechci, aby to zastínilo proces vzniku série, ale hubnutí v průběhu natáčení bylo extrémně náročné. Měla jsem k ruce fantastický tým, držela předepsanou stravu a v každodenní čtyřicetiminutové pauze cvičila. To byla ale otázka nějakého režimu, dalo se to zvládnout. Důležitá byla také maskérská přeměna. Plně jsem důvěřovala Lukášovi Královi a jeho týmu. Udělali jsme vše potřebné, co se týče vlasů, a v pozdější fázi příběhu i masek. Lepili jsme vrásky a otoky. Pozorovat je při práci bylo

fascinující. Nejvíc mi šlo ale samozřejmě o hereckou část. O to, že chceme, aby Simona nebyla černobílá postava, ale živá a divoká bytost, chytrá, statečná a svojská, jaká podle mě i ve skutečnosti byla. K tomu jsme potřebovali mnoho zkoušek. Díky nim jsme se na sebe se Zuzanou Kirchnerovou mohly navzájem napojit. Myslím, že u takhle náročného projektu to bylo důležité.

Některé knihy Simony Monyové jste tedy četla?

Ano, v průběhu natáčení jsem je přečetla skoro všechny, začaly se mi slévat a najednou jsem si řekla dost. Už chci, Simono, mluvit o tobě, sobě a všech ženách hezky. Žádný „stará, tlustá, jen milenka...“, dost! Odted' jsme královny“.

Setkala jste se s někým z rodiny Simony Monyové?

Po tom, co bylo vše hotové, tak ano. Bylo to pro mě neskutečně silné a důležité setkání.

Co vás na postavě Simony Monyové nejvíc přitahovalo?

Herectví může někdy působit i jako samoozdravný proces, který vám může pomoci vyřešit některé otázky, které v sobě nosíte. A tahle role má pro mě potenciál se zastavit a zamyslet se nad spoustou věcí. Já se aktuálně nacházím v podobném věku, jako byla Simona Monyová v době, ve které ji náš příběh zachycuje. Možná i díky tomu si dokážu představit věci, které prožívala. Velkou vášeň, vzplanutí, rodinný klid a v podstatě i tu její Sofiinu volbu. Líbilo se mi, jak se chystáme ji se Zuzanou vyobrazit – ne jako oběť, ale jako silnou, ostrou ženu, která se prostě rozhodla, že tohle všechno vydrží. Miluju velké dramatické role, silné příběhy, navíc Simona má možnost obrovského společenského přesahu. Naučila mě říkat ne a může to skrze mě učit i ostatní ženy. Přesně tenhle typ rolí mě baví a chci je hrát.

Ztvárňujete silnou, sebevědomou ženu, ale zároveň oběť domácího násilí. Jak jste pracovala s těmito kontrasty?

My jsme herci a všechno, co pak diváci vidí, je z naší strany jenom hrané. Moc bych si přála, aby se nám podařilo vyprávět příběh Simony Monyové jako příběh velké vášně. Protože přesně takový ten její příběh byl. A když se nám to povede, věřím, že to může dodat sílu i dalším ženám, které si doma procházejí něčím podobným. Třeba je to povzbudí, aby sebraly odvahu a začaly to řešit dřív, než bude pozdě. Aby si nenechaly všechno líbit. Myslím, že se stejným záměrem do toho šly i autorky, stejně jako Oneplay, kde celá série poběží. Všem nám jde o to samé — aby tenhle příběh byl vyprávěn jako něco, co může inspirovat. Jako důkaz, že i z hodně temných situací se dá najít cesta ven.

Domácí násilí je strašná věc. A musím říct, že si to sama vůbec nedo-

vedu představit. Každý den děkuju za to, že žiju v láskyplném vztahu, kde je vzájemný respekt samozřejmostí. Že nemusím zažívat, že by se nade mě někdo povyšoval, nebo se mě snažil někam natlačit a manipulovat se mnou. Že Matyáš je tatínek takový, jaký je, plně přítomný u našich dětí. Naše role nejsou rozdělené a děti nám na začátku říkaly „Támo“, nebo „Máto“. Prostě jsme se jim slili v jeden milující celek, a to je přece nádherné. Každý vztah má něco. Nemám ráda idealizování věcí, ale troufám si říct, že to, jak se teď poslední roky cítím být šťastná a naplněná, není z důvodu vydařené práce, která mě navíc i baví, nebo kvůli úžasným dětem, ale že vše začíná ve šťastném partnerství, od toho se pak rodí i štěstí v rodině a práci. Na začátku všeho je láska.

Jak se vám točily emocionálně náročné scény, které byly často plné násilí?

Soustředila jsem se hlavně na to, aby všechny scény,

co točíme, působily co nejvíc uvěřitelně. Aby diváci hned nesklouzli k takovým těm černobílým soudům typu „To je ale hajzl, ten je zlej!“ nebo „Proč sakra neodešla dřív?“ Mám pocit, že my Češi máme někdy tendenci tyhle situace hodnotit stylem, že si za to ten člověk tak trochu může sám. Moc bych si přála tu roli zahrát tak, aby od nikoho už nepadla věta „Mohla si za to sama.“ Protože o tom to není. Není přece nic špatného na tom, že je člověk v určité chvíli slabý. Důležitý je, že se z toho dokáže zvednout a něco s tím udělat.

Co myslíte, že Simonu Monyovou v tom toxickém vztahu drželo?

Myslím, že to, jak manipuluje narcistický člověk, je hodně postupný proces. Začíná to úplně nenápadně, maličkostmi, a pak se to pomalu stupňuje. Takový člověk si vás dokáže úplně namotat, a pak je hrozně těžký z toho kolo-toče vystoupit. Což ovšem neznamená, že to nejde.

Nejsilnější dějovou linku máte v sérii s Igorem Orozovičem, který hraje druhého manžela Simony Monyové. Jaká to byla spolupráce?

S Igorem se známe dlouho, a tady hrajeme velmi intimní příběh, který je plný vyhraněných emocí. Věděli jsme, do čeho jdeme, a pečlivě se na to připravili. Hodně jsme o věcech komunikovali a dost nám pomohlo, že Zuzana přesně věděla, co chce. Je mistrně scén, které vypadají autenticky. Jsou přesně vedené, dýchá vám na záda a šeptá pokyny. Troufám si říct, že ona a kameraman Lukáš Hyksa byli u všeho s námi, neseme si tedy kolektivní trauma :))

Jak jste zvládala psychickou zátěž spojenou s tímto tématem? Bylo těžké si roli nenosit domů?

Mám takový svůj systém rituálů, díky kterému se dokážu dostat z rolí zpátky do normálního života. Používám ho už roky. Pomáhá mi dělat svou práci naplno

a zároveň pak přijít domů a být tím, kým doopravdy jsem. Pro herce je hrozně důležité vědět, kým jsou sami v sobě. Pak vám to stačí už jen zahrát. Protože tohle povolání často přitahuje lidi s velkou fantazií, co se umějí napojit na různé charaktery, a to vás někdy může trochu rozhodit. O to víc je potřeba pečovat o tu svou realitu – o sebe, o svoji zahrádku, o svého muže, o rodinu... Pak se totiž člověk líp vrací sám k sobě.

A u projektu, jako je Monyová, je potřeba duševní hygieny ještě větší. Měla jsem k sobě pana doktora Pavla Čecha, který se mnou celým tím procesem procházel. Je to takový mentor, a já jsem za to hrozně vděčná. Mimočodem – v zahraničí je úplně běžné, že se o herce někdo stará i po psychické stránce. Tady u nás to zatím není moc rozšířené, ale podle mě by mělo být. Protože potřebujete přijít domů, uvařit večeři, dělat úplně normální věci. A nezústat hlavou pořád v tom příběhu.

Jak jste reagovala, když jste se poprvé viděla proměněná v Simonu Monyovou? Spousta lidí na té černobílé ikonické fotce na první pohled vůbec nepoznalo, že to není Simona Monyová...

Tohle jde hlavně za naším skvělým maskérem Lukášem Králem, který je ve svém oboru legendou. Vždycky jsem si přála se s ním někdy potkat na nějakém projektu. Vyšlo to až teď. A jsem za to fakt ráda, protože mě strašně baví, jak pracuje. Má to podobně jako já. Nedává tuny make-upu, spíš pracuje s přirozenou texturou pleti, nechává tam drobný nedokonalosti... a právě to té postavě hrozně pomáhá. Dělá ji reálnou, uvěřitelnou. Zároveň je mistrem všech maskérských triků. Umí postavu nenápadně zestárnout, dodat jí únavu, sešlost... Moc jsem se na tu spolupráci těšila a říkala jsem mu, že si výjimečně může dělat, co chce.

Co vás na té roli nejvíc bavilo?

Asi, že je to silná žena. Je hodně specifická a speciálně u ní by nikdo nečekal, že jí může něco podobného potkat. Projevovala se totiž jako sebevědomá žena, která vždy ožívala zájmem svého okolí. Jenže ono to tak asi dost často bývá – že se člověk nějak projevuje ve společnosti a uvnitř je úplně jiný. Já to koneckonců znám sama od sebe. Taky mi připadá zajímavé, že to všechno dokázala tak dlouho tajit. Myslím si, že bylo její volbou, že to všechno vydrží. Byla na tu volbu hrdá, a to je děsivé.

Zachytí série moment, kdy se ze silné ženy stane oběť?

Pokoušíme se o to. Je ale potřeba si uvědomit, že tenhle proces trval roky. To se nestane ze dne na den. Nejde o jeden konkrétní moment, kdy si člověk řekne „Aha, teď je z ní oběť.“ Je to pozvolné, nenápadné. A právě v tom je to



nejnebezpečnější. My se snažíme postavit charakter ženy, která se nenechá jen tak zlomit. A upřímně věřím, že kdyby nastala ta tragédie, tak by to zvládla. Měla nakročeno k tomu se z toho toxického vztahu dostat. Ze všech zdrojů, ze kterých série vychází, bylo jasně cítit, že už byla připravená začít žít sama.

Máte nějakou radu pro ženy, které žijí v toxických vztazích?

Nemám. Jsem herečka a nerozumím tomu. Přála bych ale všem ženám, aby v sobě viděly svoji jedinečnost a to, jak je život krásný. I když je někdy třeba přistoupit k bolestnému rozhodnutí. Přála bych jim, aby dokázaly být natolik pevné, že si nenechají líbit věci, které se jim nelíbí. A přála bych jim podpurný a láskyplný bezpečný vztah. U mě samotné je posledních šest, sedm let naprosto transformačních. Vztahů mám minimum, ale jsou zdravé, a to je, ač to může znít jako klišé, fakt nádhera. Mocht se někomu svěřit, bez obav, že to ten druhý nějak překrutí nebo využije, je úleva. Mocht dělat chyby a mít podporu, v partnerství, v přátelství a v rodině. Je to ale samozřejmě také práce, musíte o vztahy pečovat.

Je něco, co si z natáčení a této role odnášíte i pro svůj osobní život?

Je toho dost, ale hlavně si myslím, že ve mně Simona posílila takovou tu opravdovou ženskou energii.



Využívala jste při natáčení náročných scén s násilím dublérku? Pokud ano, při jakých konkrétních situacích?

Měla jsem dublérku na scénu, kde se pracovalo se sklem. Byla statečná, v té scéně má postava končila šíleně pořezaná. Nemohla jsem se na to dívat. Naši kaskadéři jsou profíci, ale je to také naprosto posunutá profese, obdivuju je. Pak jsem měla stand-in Verunku. Vy připravíte scénu s kolegy, kameramanem a jeho týmem, s režii, a stand in pak za vás prostojí dlouhé přípravy světel. Je oblečený jako vy, stejně nalíčený a má paruku jako vy. Má značky a zná trasy. V zahraničí naprosto běžná věc, u nás zatím tolik ne. Byla jsem za Verunku vděčná. Při našem tempu mi moc pomohla.

Série Monyová získala hlavní cenu festivalu Serial Killer. Porota ji označila za nejlepší seriál střední a východní Evropy. Co na to říkáte?

Musím říct, že jsem z toho měla neskutečnou radost. Dostala jsem překrásnou cenu, a to, co k tomu porota napsala a řekla, mě rozběčelo, což se mi moc často nestává... A pak jsme to s kolegy Kryštofem Hádkem, Zuzanou Kirchnerovou a kamarády na festivalu náležitě oslavili. Byl to překrásný večer.



„Zlým se člověk nerodí. Zlým se člověk stává.“

Igor Orozovič jako Adam Lang, druhý manžel Simony Monyové



Jakou postavu v sérii Monyová ztvárňujete?

Hraju druhého manžela Simony Monyové. V naší sérii se jmenuje Adam Lang podle postavy z jejích románů. Ty sice měly autobiografické prvky, ale zároveň to byla fikce. A ani naše minisérie není dokument. Je to příběh Simony Monyové viděný očima Simony Monyové. Vypráví o svém setkání s osudovou láskou, ze které se vyklube toxický vztah plný manipulace a domácího

násilí. Moment vraždy je vyústěním příběhu, ale ne hlavním tématem série.

Čím vás tento scénář oslovil?

Určitě silou svého příběhu a způsobem, jakým je vyprávěn. Jako herce mě

samozřejmě zaujala i role samotná – složitá, náročná na uchopení, odkazující k reálné postavě. Byla to výzva, a my herci výzvy potřebujeme. Zároveň oceňuju přesah, který tento projekt má. Není to jen bulvární senzace...

Vybavujete si případ Simony Monyové, ke kterému došlo před patnácti lety?

Přiznám se, že vůbec. Simonu Monyovou jsem neznal ani jako spisovatel-

ku. Až při práci na roli jsem otevřel její knihy.

Jak jste se na roli připravoval?

Kromě čtení jejích knih a dlouhého debatování s režisérkou jsem se setkal s několika odborníky, s psychoterapeuty. Přiblížili mi projevy lidí s narcistní poruchou osobnosti, kterou má, kromě dalších diagnóz, i postava, kterou hraju. A protože jsem ji chtěl ztvárnit uvěřitelně, snažil jsem se do ní proniknout z psychologického hlediska a alespoň trochu ji pochopit. Nerad bych, aby vyzněla jako prvoplánový padouch.

Jak jste tedy ke ztvárnění postavy Adama Langa přistoupil?

Vnímal jsem to jako dost křehkou záležitost. Jak už jsem řekl, nechtěl jsem ho hrát jen jako padoucha, manipulátora a zlého člověka – i když to někteří diváci možná čekají. Ale já nevěřím, že se člověk rodí zlý. Zlé činy koná na zákla-

dě nějaké pochroumanosti, zkušenosti nebo diagnózy. Tohle je složitá a nemocná osobnost s narcistní poruchou a špatnými rodinnými vzorci. Ale tím spíš je to skříň narvaná emocemi. Paradoxně lidé s touto poruchou na první pohled nevypadají nijak nestandardně. Naopak často působí velmi charismaticky a empaticky, obvykle umí ve společnosti dost dobře fungovat. Psychoterapeuti přiznávají, že i pro ně je často obtížné tuto poruchu odhalit hned při prvním sezení. Na druhou stranu jsem herec a ze scénáře jsem cítil, že má postava by samozřejmě měla mít i dramatickou rovinu s nádechem nebezpečí. Snažil jsem se tedy balancovat mezi těmito dvěma polohami a přiznám se, že to nebylo vždycky jednoduché.

Byly momenty, kdy jste Adamovi rozuměl a dokázal si některé jeho chování i ospravedlnit?

Některé pohnutky pochopit lze. Všichni známe nějaké problémy ve vztazích,

a možná i lehce toxické momenty, kdy není jednoduché rozpoznat, jestli už něco nepřekračuje hranici. V tomto případě bylo ale výrazně přes čáru hodně věcí a nebylo nad čím debatovat. A samozřejmě finální čin je naprosto neobhajitelný, u něj není prostor pro žádnou omluvu. Věřím, že série Monyová může pomoci lidem rozpoznat ten okamžik, kdy se situace vymyká kontrole, a je třeba ji řešit – třeba tím, že člověk vyhledá odbornou pomoc.

Jak byste popsal Adamův vztah k Simoně?

Nazval bych to tak, že si myslí, že ji miluje. Ale lidé s narcistní poruchou osobnosti potřebují především, aby někdo miloval je. Mají často pocit, že jim láska chybí, a tak ji zoufale hledají. Snaží se své blízké k sobě „přimotat“.

Co podle vás spouštělo jeho agresivní chování?

To jsem řešil právě s psychologem. Lidé s jeho

diagnózou se na veřejnosti snaží působit příjemně, chtějí, aby je měli všichni rádi. Ale pak doma, kde se cítí bezpečně, zahodí masku a pustí to ze sebe ven. Snadno je rozčílí, když nedostanou všechno, co zrovna chtějí. Je to takové dětské vztekání a snaha upoutat na sebe pozornost. Většinou jde ale o podvědomé chování.

Jak jste pracoval s proměnou Adama z milujícího partnera na násilníka?

K tomu pomohl scénář, který nebezpečí i drsnější scény dává velmi pomalu a samozřejmě se stupňující se tendencí. Jinak i v podobných vztazích to funguje tak, že období klidu a zahrnující lásky se střídají s obdobím „biče“. Postupně se období klidu zkracují, a naopak se prodlužují ta období agresivní. Tento vývoj se táhne napříč všemi díly. Samozřejmě Adam propadal i alkoholu a celkové sebedestrukci, takže jsme s maskérem Lukášem Králem pracovali i na postupném chátrání charisma a vzhledu.

Jak byste popsal jeho psychologii? Vidíte v něm lítost, hněv, frustraci, nebo úplnou absenci empatie?

Velikým problémem je ta potřeba lásky a pozornosti ode všech a neustálé její živění. Z toho pramení manipulativní chování a veliká vztahovačnost. Je otázkou, do jaké míry je ta manipulace záměrná. Nejde totiž o psychopata, který koná vědomě. Adam si opravdu myslí, že

miluje a když dělá veliká gesta, aby se zalíbil, dělá je upřímně. Pak si ale stejně silně myslí, že mu je ubližováno a brání se vztekem, kterého pak opět upřímně a teatrálně lituje. Adam má totiž přímíchanou i histriónskou poruchu osobnosti, tedy sklony k okázalosti, teatralitě a veliké citové labilitě. V tomhle složitém koktejlu pak emoce snadno přebijí raciono a probouzí se frustrovaný, sobecký, vztekající se malý chlapec. Bohužel nebezpečný a ubližující. Jeho činy zlé jsou, ale zlým se člověk nerodí. Zlým se člověk stává. A kdo jsme my, abychom ho soudili? Můžeme odsoudit jeho činy, ale ne člověka.

Jak probíhá vaše psychohygienu při tak náročných rolích?

Naštěstí nejsem typ, který si práci nosí domů. Každý večer hraju v divadle různé postavy, které miluji, umírají, vraždí... Takže jsem zvyklý, že je to celé jen „jako“. U filmu musí být člověk sice uvěřitelnější a jít do totálního realismu, nehraje ale zase celý příběh vkuse jako na divadle, jen jeho fragmenty, a ještě k tomu na přeskáčku. Ten ponor je hluboký, ale trochu jiný. Každopádně myslím si, že se i nadále chovám normálně. Myslím, že mě tohle natáčení nijak nepoznamenalo.

A ovlivnila tato role váš pohled na domácího násilí?

Možná jsem si do téhle chvíle neuvědomoval, do jaké míry bylo v předešlých

generacích bráno jako taková „přirozená“ součást vztahů, o které se nemluví a je tiše tolerována. Naštěstí se tabu pomalu proráží, o tématu se mluví, a to považuju za důležité.

Jaké má série Monyová ambice?

Byli bychom rádi, kdyby série Monyová a navazující dokument o domácím násilí Lásky nebolí mohly přispět ke snížení tohoto jevu. Chceme otevřít společenskou debatu. Lidé s těmito sklony mají tendenci své chování v každém dalším vztahu stupňovat. Takže co začíná otravným žárlením, může v dalším vztahu přejít do domácího násilí a v dalším pak třeba ještě dál. Proto je důležité umět toxické jednání včas rozpoznat, vyhledat pomoc – od blízkých nebo odborníků – a dokázat včas z takového vztahu odejít. Této problematice se věnuje řada neziskových organizací – nejen těch, které pomáhají obětem, ale i organizací, které radí se zvládnutím agrese. Jako třeba Liga otevřených mužů.

Co by si podle vás diváci měli z příběhu Simony Monyové odnést?

Pozorujte své vztahy a buďte vnímaví i ke svému okolí. Jestli někde neprobíhá něco, co zavání varovnými signály. Pokud někdo zažívá domácí násilí, je důležité, aby se nebál obrátit na organizace, které mu mohou pomoci. Protože sám si většinou nepomůže. Ale první krok musí přijít od něj.



„Pomoc existuje.

Nikdo by v tom neměl zůstat sám.“

Jenovéfa Boková

jako Dana Urbánková,
švagrová a důvěrnice Simony Monyové



Koho v sérii Monyová hrajete?

Hraju Danu, švagrovou Simony Monyové, tedy manželku jejího bratra. Pro mě je to velmi pozitivní postava – chápavá, nápomocná. Vnímám ji jako ženu, která se opravdu snaží porozumět druhým.

Dana po smrti Monyové převzala péči o jejího syna. Dokázala byste si něco podobného představit i vy ve svém vlastním životě?

Doufám, že ano. Mám se svou rodinou velmi blízký

Bylo pro vás náročné ztvárnit skutečnou, stále žijící osobu?

Jak se to vezme. Je tam samozřejmě určitý druh zodpovědnosti. S Danou jsem se spojila. Volaly jsme si přes videohovor, takže jsme se i viděly. Bylo příjemné mít možnost se k ní takhle přiblížit, načerpat její energii a blíže ji poznat. Je ale důležité říct, že režisérka Zuzana Kirchnerová nechce, abychom přesně kopírovali realitu. Nejde nám o doslovné přepsání toho, jak věci byly.

vztah a věřím, že bych pro ni v případě potřeby dokázala udělat maximum. Když jsem Daně říkala, že je obdivuhodné, jak se postarala o malého syna Simony, tak mi odpověděla, že o tom nemusela dlouze přemýšlet, že to pro ni byla naprostá samozřejmost. V tu chvíli jsem to pochopila – když víte, co je správné, jste schopni velkých věcí.

Jaká byla Danina první reakce, když se s vámi viděla? Byla překvapena, že ji budete v sérii hrát právě vy?

Upřímně byla prý nadšená, že ji hraju já. Což mě velmi potěšilo a i uklidnilo.

Pátrala jste po dalších informacích, nebo jste se držela pouze scénáře?

Již samotný scénář mě velmi zaujal. Ale jsem typ herečky, která se vždy snaží zjistit víc, než co je napsané. Zajímala jsem se o další informace – o Danině životě, o jejím vztahu se Simonou, o tom, co všechno spolu prožily. Dana nebyla jen švagrová, ale i Simonina důvěrnice. Po její smrti se navíc postarala o jejího syna.

Co všechno jste se od Dany dozvěděla?

Přiblížila mi, jaká Simona v soukromém životě byla, jak byla vtipná a silná žena. To, jaký měly ony dvě vztah, velmi dlouho mi vyprávěla. Dana je skvělý, čistý člověk, který se krásně poslouchá, byla to čest ji nejen hrát, ale i poznat.

Dařilo se vám v průběhu natáčení na skutečné události, které inspirovaly tento příběh, nemyslet?

Tak ono se to automaticky nějak prolíná, nejde na to nemyslet, když ty věci znovu otvíráte, zkoušíte je opravdu prožít. Často jsem ale myslela právě na syny Simony

a Danu, až celou sérii uvidí. Všichni jsme to tvořili s tím, že to chceme citlivě předat hlavně právě kvůli nim.

Která scéna pro vás byla nejnáročnější?

Musím říct, že všichni byli skvěle obsazení a troufnu si tvrdit, že s Terezkou jsme dokázaly opravdu navodit to pouto, které Dana se Simonou měly. Proto veškeré scény, ač byly psychicky náročné, jsme dokázali natočit s jakousi lehkostí a citlivostí. Ale náročné to samozřejmě bylo, hlavně jak už jsem zmiňovala, kvůli zodpovědnosti, kterou jsme všichni cítili vůči rodině i tomu samotnému tématu. Ale pokud mám být konkrétní, tak psychicky nejtěžší byl pohřeb...

Co pro vás bylo největší profesní nebo osobní zkušenosti při práci na tomto projektu?

Největší zkušenost bylo osobní setkání se syny a Danou. Jsou to všichni velmi krásní lidé, kteří i přes tuhle šílenou a bolestnou zkušenost zůstali pozitivní a radostní, což je velmi obdivuhodné.

Jaká byla spolupráce s režisérkou Zuzanou Kirchnerovou?

Zuzana je ryzí člověk, ví, co chce, a umí to předat, a to je pro mě u režiséra/režisérky asi to nejdůležitější. A máme podobný humor, což je samozřejmě vždycky příjemný bonus.

**Myslíte si, že bylo možné
tragickému konci Simony
Monyové zabránit?**

Těžko říct. Když se snažíte pomoci někomu, kdo sám ještě nevidí, že má problém, bývá to velmi těžké. Pokud si člověk neuvědomí, že je obětí – ať už násilí, závislosti nebo čehokoliv jiného – často mu okolí nemůže pomoci. Ten popud musí přijít zevnitř.

**Jaké poselství by si podle vás
měli diváci ze série odnést?**

Série se věnuje tématu toxického, nezdravého vztahu. Myslím, že diváci, kteří se ocitají v podobné situaci, by si měli položit otázku, zda má smysl v takovém vztahu zůstat. Pokud se doma necítí v bezpečí, pokud místo klidu zažívají strach, měli by se obrátit na své okolí nebo na odborníky. Pomoc existuje. Nikdo by v tom neměl zůstat sám.



„Nejhorší je dělat, že se nic neděje.“

Václav Kopta jako otec Simony Monyové



Přibližte nám svoji postavu v sérii Monyová.

Hraju tatínka hlavní postavy. Společně s Klárou Melíškovou ztvárňujeme rodiče Simony Monyové.

Pamatujete si na případ Simony Monyové?

Pamatuju si to. I když už je to pár let, tehdy to byl opravdu šok. Myslím, že to zaskočilo snad všechny. Ten příběh a hlavně to, jak tragicky skončil, člověka zasáhne.

Co říkáte na to, že se tento příběh stal inspirací pro sérii na Oneplay?

Myslím, že je dobře, že se k tomu filmaři dneska vrací. Bohužel je to silné téma – domácí násilí, tragédie, které mohou skončit tak fatálně, jako právě v tomhle případě. A je vi-

dět, že se tyhle záležitosti stále dějou a nejspíš i dít budou. Není vůbec od věci upozorňovat společnost na nebezpečí toxických vztahů a dodat odvahu těm, kteří se v podobné situaci ocitnou, aby se včas ozvali a pokusili se najít pomoc.

Jak jste se k této roli dostal? Byl casting nebo vás rovnou oslovili?

Šel jsem na casting. Dneska už to snad ani jinak nejde. Co mě ale u tohoto projektu opravdu mile překvapilo –

skoro až šokovalo – byla pečlivost celého štábu. Paní režisérka, autoři, všichni se na to výborně připravovali. Měli jsme spoustu čtených zkoušek, jako v divadle. To se u televizní produkce běžně nedělá. A pro nás herce je to velký komfort – znáte situace, víte, co hrajete. Není to jen narychlo přečtené z mobilu. Tvůrci nám hodně řekli o postavách a neustále jsme si připomínali, jak citlivé to téma je. Celá ta příprava vyžadovala větší nasazení, než je obvyklé u denních seriálů. Všichni se opravdu snaží, aby to bylo natočené pečlivě a profesionálně. Doufám, že to bude na výsledku znát a že si toho diváci všimnou.

Hrajete otce hlavní ženské postavy a sám máte dvě dcery. Jak byste reagoval, kdybyste zjistil, že některá z nich je v podobném vztahu?

Tohle nikdo dopředu neví. Je to složitá situace, která může přijít zničehonic. Rodiče bývají často zaskočeni, a myslím, že to byl i tento případ. Ani já tedy

nevím, jak bych reagoval. Každý takový příběh je jedinečný. Neexistuje na to žádný návod. Řešil bych to v momentě, kdybych měl důkazy nebo alespoň podezření. A určitě bych chtěl, aby se to posunulo dál, ať už k policii, nebo k odborníkům. Existuje spousta terapeutických poraden, které umí pomoci. Nejhorší je dělat, že se nic neděje. To je jako s bolavým zubem, stejně jednou musí ven.

Vnímáte jako větší závazek i to, že rodina Simony Monyové stále žije?

Jednoznačně. Je to citlivá věc. My jako herci to úplně ovlivnit nemůžeme, ale předpokládám – a jsem o tom přesvědčený – že producenti i televize tohle důkladně ošetřili. Všichni máme na paměti, abychom do skutečných událostí nevstupovali necitlivě. I když je to už několik let, pro nejbližší je to stále bolestivé. Po celou dobu natáčení k tomu přistupujeme s respektem a citlivostí.

Setkal jste se ve svém okolí s domácím násilím?

Naštěstí ne. Jen jsem kdysi pro jednu nadaci, která se tímto tématem zabývá, napsal píseň. Krásně ji nazpívala Bára Kodetová. Byla to taková šansonová, trochu smutná písnička, která pak provázela jejich kampaň. Ta pomáhá hlavně ženám v nebezpečných vztazích. Takže jsem se toho tématu dotkl spíš jako textař. A bylo pro mě dost překvapující, kolik takových případů ve společnosti je. Je to děsivé.

Jak se vám hrálo s Klárou Melíškovou, která hraje vaši manželku?

Klára je skvělá herečka, to všichni vědí – stačí se podívat, kolik ocenění má. A jsme kamarádi i mimo kameru. Mám ji rád, protože i když ten příběh rozhodně není veselý, Klára je člověk empatický, veselý, pozitivní. Rozumíme si. A musím říct, že je to prostě fajn práce a milé setkání. S Klárou vždycky.



ANOTACE

1.díl: **Dvacet deka lásky**

Simona žije ve spokojeném ale trochu stereotypním manželství. Zároveň se zdá, že jí nikdo jako budoucí autorce nevěří. Až když přistoupí na možnost psát literaturu pro ženy, objeví v sobě smysl pro ironii a humor, který vydavatele zaujme. A objeví se také muž, který dokáže naslouchat a nabízí jí cestu do světa, do kterého vždycky toužila patřit.

2.díl: **Manželky na odpis**

Simoně Monyové se daří. Románek skončil, ale klidné manželství je pro Simonu horší past než dřív. Miluje pořád Pavla? Bude s ním šťastná? Adam se nevzdává, vzájemná náklonnost sílí a nový dům znamená začátek i konec.

3.díl: **Matka v krizi**

Další kniha, další úspěch – ale Simona prožívá osobní krizi, když její snaha naplnit Adamovo očekávání selže. Střídají se vášeň, žárlivost i bolest skrytá před světem. Co se děje za zavřenými dveřmi, ví jen ona sama. Kde může najít oporu?

4.díl: **Krotitelka snů**

Simona prožívá štěstí – narodí se jí syn. Jenže spolu s radostí přichází únava, ticho velkého domu a pocit, že se jí partner pomalu vzdaluje. Čím víc

se snaží být dokonalá a udržet rodinu pohromadě, tím víc se kolem ní množí signály, které nejde donekonečna přehlížet. Naštěstí není úplně sama: Ivana, která jí pomáhá se synem, vidí víc, než by si Simona přála – a tuší, že za zavřenými dveřmi je něco, o čem se nemluví nahlas.

5. díl: **Srdceboly**

Vztah se dál nenápadně rozpadá – a to, co dřív vypadalo jako obyčejná krize, má najednou kontury něčeho mnohem nebezpečnějšího. V domácnosti Simony a Adama roste napětí, přibývá kontrola, výčitky i dusivé ticho. Simona se stále snaží udržet zdání normálu. Když si konečně připustí, že tohle není jen špatné období, ale vzorec, musí se rozhodnout, jestli dál zůstane uzavřená ve strachu, nebo poprvé doopravdy požádá o pomoc.

6. díl: **Zítرا vyjde slunce**

Simona se pokouší posbírat síly a postavit se na nohy v době, kdy se její jistoty rozpadly. S podporou blízkých se učí znovu chránit svůj domov, své bezpečí i svůj klid a pomalu začíná věřit, že po dlouhé noci může přijít ráno. Otázka je jediná: kolik odvahy stojí udělat poslední krok k vlastní svobodě?



NENÍ NÁM TO JEDNO!

POKUD SE VÁS TÉMA DOMÁCÍHO
NÁSILÍ OSOBNĚ DOTÝKÁ NEBO
MÁTE OBAVU O NĚKOHO BLÍZKÉHO,
INFORMACE A POMOC NAJDETE NA

WWW.ONEPLAY.CZ/CESTAKBEZPECI



oneplay ORIGINAL

MONYOVÁ

MYSLELA JSEM SI, ŽE JE TO LÁSKA

Jana Lohrová – PR
jana.lohrova@novatv.cz
+420 604 305 505

REŽIE: Zuzana Kirchnerová // NÁMĚT A DRAMATURGIE: Marta Fenclová // ŠÉFAUTORKA: Barbora Námerová
// SCÉNÁŘ: Ivana Sujová, Jakub Haubert // PRODUCENTKA FILM & ROLL: Veronika Finková // KREATIVNÍ
PRODUCENTKA ONEPLAY: Klára Follová // VÝKONNÁ PRODUCENTKA ONEPLAY: Johana Kolářová //
KAMERA: Lukáš Hyksa // ARCHITEKTKA: Mariana Hädler // KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE: Zuzana Mazáčová //
UMĚLECKÝ MASKÉR: Lukáš Král // STŘIH: Zdeněk Marek // ZVUK: Martin Ženíšek // HUDBA: La petite
Sonja & Hank J. Mancini // CASTINGOVÁ REŽISÉRKA: Maja Hamplová // VEDOUCÍ VÝROBY: Adéla Šimková //
HRAJÍ: Tereza Ramba, Igor Orozovič, Kryštof Hádek, Klára Melíšková, Václav Kopta, Jenovéfa Boková,
Vojtěch Machuta, Simona Kollárová, Denisa Barešová, Anna Fialová, Martin Myšička, Taťjana Medvecká,
Jan Barták, Tomáš Dalecký, Filip Fajt, Zuzana Šebová, Štěpán Uhlíř, Lukáš Souček a další